

Eiendomme, og at Indskrænkningerne kunne bortfalde, uden at de hde Bederlag derfor, saa, ja saa begynder ogsaa hos Eierne Fantasien at operere, de dristigste Forventninger træde da frem for dem, og hvad der er udtalt i saa Henseende, kan man ikke i den Grad støtte sig paa; men Communalbestyrelsen, Magistrat og Borgerrepræsentanter, der staae disse Forhold saa nær, have httret sig over det Forslag, som er kommet fra Krigsministeriet, og som ogsaa fra Indenrigsministeriets Standpunkt er fundet tilfredsstillende, og denne samme Communalbestyrelse har ikke fundet Noget at indvende imod det; ja endog fundet det hensigtsmæssigt. Man seer altsaa, at de væsentlige Interesser, hvorom her er Tale, stemme sammen om en Løsning af denne Sag. Jeg kunde meget godt tænke mig, at Sagen kunde løses paa en anden Maade, og at Communalbestyrelsen kunde tage hele Sagen i sin Haand. Jeg troer, at dette vilde være det Fordeelagtigste for Krigsministeriet, saa kunde der maaskee være Tale om at tjene Penge, men denne Vej er man ikke kommen ind paa. Altsaa vi opnaae ved Loven, at hele den Strækning, der ligger udenfor Njebenhavn, istedetfor at ligge saaledes hen, bliver fri Eiendom, og det er det, der for mig staaer som Almeenvellet, det, der efter min Mening gjør Loven berettiget. Nu er Spørgsmaalet om Erstatningen, og det er meget vanskeligt at træde op mod den ærede Rigsdagsmand, hvis særlige Kalb det er at see Sagen fra dens juridiske Side. Det var mig en Fornøielse at høre, at det Begreb, han opstillede om Servituter, var Noget, der ikke laa i vor Lovgivning. Jeg tilstaaer, at det Exempel, han anførte for os, staaer for mig, som Menigmand, som ubegribeligt. Exemplet var, at naar En eiede en Herregaard, og der ligeoverfor laa en anden Eiendom, og saa Eieren af Herregaarden fik den ligeoverfor boende Eier til at paatage sig den Forpligtelse, at han ikke vilde bebygge eller beplante Grunden, saa skulde denne Servitut bortfalde, naar Herregaarden brændte, uden at den Clausul var knyttet oprindeligt til Servituten, at Herregaarden skulde blive staaende, hvilket Sidste han imidlertid ikke sagde. Hvis dette skulde være Tilfældet, maa jeg tilstaae, at Reglerne om Servituter og deres Dphør ere af en anden Væsenhed, end

jeg fra mit Standpunkt har tænkt mig dem. Men istedetfor at gaae ind i disse finere juridiske Distinctioner, hvori jeg ikke ganske kan følge den ærede Rigsdagsmand, vil jeg maaskee paa en mere almeenfattelig Maade kunne udtrykke min Mening om, hvorfor jeg antager, at den Erstatning, der hdes, er rigtig. Jeg vil iøvrigt bemærke, at der af Indenrigsministeriet er gjort Forandringer i de oprindelig stillede Betingelser, til Besiddernes Begunstigelse, og jeg har paa ingen Maade ladet dette Synspunkt udenfor Betragtningen. Dersom den ærede Rigsdagsmand vilde tænke sig, at vi virkelig fik disse 9 Millioner ind, og vi saa anvendte dem paa Fæstningsværker og saa sagde: Nu skulle vi til at paalægge Eiendommene udenfor de nye Fæstningsværker en Indskrænkning i deres Eiendomsret over Grunden, saa maatte vi tillige sige: Men saa maae vi give en Erstatning; der er bleven gjort en Indskrænkning i Eiendomsretten, og vi maae erstatte denne. Derpaa blev denne Erstatning fastsat ved en Taxationscommission, og den blev Eierne udbetalt. De fik denne Erstatning, endnu forinden Fæstningsværkerne ere paabegyndte, men saa kom Staten Næret efter og sagde: Disse Fæstningsværker blive os for dyre, istedetfor de 9 Millioner, som vi havde ventet, see vi tydelig, at der ikke vil komme saa Meget ind; vi opgiver derfor det Hele og fritage Eierne for det paa dem lagte Vaand. Vilde det nu være ubilligt at forlange, at de for den Frihed, de fik, skulde betale Noget (Broct: Nei), vilde det være billigt, naar jeg havde betalt dem, lad os sige 2 Millioner, for at de skulde være denne Indskrænkning underkastede, at jeg saa Næret efter skulde uden videre give dem, hvad jeg havde betalt et Par Millioner for? Vilde det være Noget, der vilde støde den ærede Rigsdagsmands Billighedsfølelse, og dersom man fandt, at man af en eller anden Grund ikke vilde betænde denne Vej, vilde man saa finde det unaturligt, hvis den ærede Rigsdagsmands Mening herskede i Rigsdagen, at Krigsministeriet sagde: Sa! saa opgiver jeg heller ikke den Ret, jeg har kjøbt mig, til at der ikke maa opføres Bygninger paa deres Eiendomme. Jeg tør sige, at det for den almindelige Retsbevidsthed idetmindste vil staae som en Uretfærdighed; at en Indskrænkning, som